

Sintagma „Dialog Social European” nu poate fi tradusă în limba română

Termenul de Dialog Social, la nivel european, se aplică interacțiunii bipartite între partenerii sociali, sindicate și asociații patronale. Articolele 151-155 ale Tratatului privind funcționarea Uniunii

Europene (TFUE) stabilesc angajarea Comisiei Europene în consultarea partenerilor sociali pe probleme de politică socială și economică. Tot Comisia asigură dreptul partenerilor sociali de a purta negocieri autonome la nivelul Comunității Europene. Dialogul Social bipartit este astfel parte integrantă a Modelului Social European, iar instituțiile Uniunii Europene au sarcina de a promova activ Dialogul Social (TFUE, Articolul 152).

Cea mai importantă funcție a Dialogului Social European este stabilirea unor acorduri între partenerii sociali.

Dialogul Social European poate fi un instrument puternic de îmbunătățire a condițiilor de muncă și de stabilire a unor standarde minime comune întregii Europe. Din 2001, inițiativele trans-sectoriale au dobândit o mai mare autonomie, care s-a reflectat în acorduri autonome implementate chiar de partenerii sociali de la nivel național.

Aceste acorduri autonome privesc munca de la distanță (2002), stresul la locul de muncă (2004), hărțuirea și violența la locul de muncă (2007), precum și o piață a muncii incluzivă (2010). În plus, în această perioadă partenerii sociali au semnat primele trei programe de lucru trans-sectoriale multianuale și două acorduri-cadru de acțiune.

(continuare în pagina 15)

Sintagma „Dialog Social European” tradusă în limba română

(urmare din pagina 1)

Acestea din urmă se referă la politici prioritare din domeniul învățării pe tot parcursul vieții (2002-2006) și al egalității de gen (2005-2009).

Traducerea acestor reglementări la nivel european se pare că nu are sinonim în limba română, sau cel puțin așa percepem noi, sindicatele din învățământ. Nu trebuie să uite nimeni faptul că „A fi sindicalist înseamnă a fi un partener de dialog și un copartner social avizat, corect informat, nediscriminat și nediscriminant, respectuos și respectat, revendicativ, dar nu vindicativ, continuu deschis dialogului de orice fel, favorabil concentrării și negocierii în spiritul modelului social european” și că „A fi sindicalist înseamnă a fi altermondialist, a propune lumii o altă mondializare a condiției profesionale și sociale a omului, înseamnă a mondializa capitalul pe care îl reprezintă omul ca atare, ca homo humanus, și nu omul ca simplu producător de capital, ca homo economicus, înseamnă a «recapitaliza» omul, a face din om supremul capital al omului”.

Noțiuni frecvente în spațiul european, ca Mobbing-ul și Bullying-ul, sunt desuete și de neacceptat pentru factorii decizionali ai acestei țări, membră cu drepturi depline a Uniunii Europene. Cred că nu

este lipsit de interes ca și lectorii acestei reviste de prestigiu pentru învățământul românesc să afle că *Mobbing-ul este „o formă de exercitare sistematică a stresului psihic asupra cuiva la locul de muncă. Ținta acestuia este acea persoană cu pregătire bună, ale cărei performanțe profesionale sunt subminate de către colegi în mod voit, pe o perioadă lungă de timp, prin acțiuni aparent nevinovate. Agresiunea psihică exercitată asupra persoanei supuse mobbing-ului prin aceste acțiuni subtile, repetitive face ca aceasta să își piardă puțin câte puțin echilibrul psihic și îi destramă încrederea în sine”, iar Bullying-ul „reprezintă acte de violență repetate de-a lungul timpului, prin care o persoană/un grup de persoane se folosesc de avantajul puterii fizice sau a presiunii psihice exercitate asupra persoanelor mai slabe.*

Acțiunile specifice sunt concretizate prin amenințări (directe sau indirecte), răspândirea de zvonuri false sau adevărate, comentariile în public referitor la calitățile fizice sau psihice ale victimei sau referitoare la modul în care aceasta se îmbracă, vorbește, se manifestă, răspândirea de minciuni despre persoana în cauză. Toate acestea formează un ansamblu de împrejurări care duc la izolarea socială a victimei”.

Ambele noțiuni reprezintă forme frecvente de hărțuire intelectuală exercitate asupra personalului din instituțiile de învățământ din România, dar care sunt trecute cu vederea sau considerate lipsite de importanță.

n” nu poate fi nă

Elitele societății românești de azi nu au un loc de cinste în ierarhia alorilor! Suntem înregimentați, fără voia noastră, într-o „anexă” a ulturii, în care obligațiile devin tot mai multe și mai grele, iar ecompensele – tot mai puține și mai firave.

De 20 de ani, învățământul este ținut într-un regim dietetic drastic; niciodată nu i s-a alocat 6% din PIB. Deși întotdeauna a fost considerat prioritate națională”, niciodată nu a avut cămara plină. Mereu au fost șezăți „alții” în capul mesei! E momentul să-și aducă aminte, în acest an lectoral, cei care ne conduc și au impresia că suntem ușor de păcălit, onfundând demnitatea noastră cu o crasă naivitate, că intelectualul omân nu mai acceptă să fie confundat cu un preș!

Nu mai vrem să răbdăm, umili, așteptând un blid de zeamă hioară din mila unor trecători anonimi prin colbul istoriei.

Această țară va dăinui atâta timp cât prin școlile ei vor exista ascăli cu har, apreciați la justa lor valoare, și prin care vor trece elevi i studenți care doresc să devină OAMENI educați, nu „șmecheri de artier”!

Poate că cea mai mare parte dintre dascălii din România nu sunt atât de inteligenți pe cât și-ar dori, dar sigur nu sunt proști!

Mă înclin cu respect în fața tuturor dascălilor din România pentru aptul că... încă mai rezistă!